

americanes es regeneren



PIETTER M. VAN HATTEM

teatre i l'enigmàtic narrador, el Ray, que explica la història a la seva professora d'història, la Holly, complint condemna tancat en una presó. "Escriu sense guió previ, i procuro fer-ho en un estat gairebé inconscient", admet l'escriptora, que dedica de tres a cinc anys a cada projecte. Des del 1995 només ha publicat quatre novel·les. ♦♦

Els contes explosius de George Saunders

George Saunders és una de les estrelles de la narració curta nord-americana contemporània. Amb el seu primer recull de relats, *Civilwarland in bad decline* (1996), va ser finalista al PEN/Hemingway. Una dècada més tard, amb un altre recull i dues *nouvelles* publicades, va guanyar una de les prestigioses beques Mac-Arthur, dotades amb mig milió de dòlars. Aquell mateix 2006 Saunders donava a conèixer *In persuasion nation* i començava a treballar en *Deu de desembre*, que després d'emportar-se el premi PEN/Malamud està nominat al National Book Award, juntament amb Thomas Pynchon, Jhumpa Lahiri, James McBride i Rachel Kushner.

"Escriure contes és una feina molt dura –reconeixia l'autor en un assaig sobre Donald Barthelme–. El terreny del conte curt és un terreny brutal, molt similar, pel que fa a la severitat, al terreny de l'humor". *Deu de desembre* confirma Saunders com un autor explosiu, que busca captivar els lectors a partir de la riquesa estilística, i no pas mitjançant els arguments dels seus contes, que si fossin explicats amb mètodes més convencionals perdrien bona part de la força i l'interès. És precisament aquesta esponerositat que pot allunyar, en un primer moment,



DEUDE
DESEMBRE
GEORGES.AUNDRERS
EDICIONS DE 1984/
ALFABIA
TRAD. YANNICK
GARCIA
294 PÀG. / 19,50 €



WIKIPEDIA

una part del públic potencial, però hauria de travessar les suspicàcies inicials i deixar-se emportar pel ritme calculat amb metrònom de les narracions.

La volta de la victòria n'és un dels exemples més impressionants: explica l'intent de violació d'una noia de quinze anys per part d'un jove i de com un veí d'ella, el petit Kyle Boot, ho evita gràcies a una intervenció menys heroica del que sembla, però, al cap i a la fi, efectiva. En

el cas de *Cadell*, l'autor combina la visió d'una família que adopta animals domèstics i una altra que es dedica a vendre'n. Si no se'n surten, els liquiden. La segona parella té un fill amb problemes mentals a qui lliuen a un arbre del pati, com si fos un gos.

Deu de desembre inclou vuit narracions més, traduïdes amb molt de mèrit per Yannick Garcia –també escriptor–: l'adhesió o l'odi a Saunders estan garantits. ♦♦



H. TAYLOR / MACMILLAN

La cultura popular, al punt de mira de John J. Sullivan

Els reportatges de John Jeremiah Sullivan són una meravella. *Pulphead* va ser publicat en anglès el 2011, i inclou una quinzena de textos d'entre vint i quaranta pàgines apareguts en revistes com *GP*, *Harper's*, *Oxford American* i *The Paris Review*. El primer està dedicat al retorn als escenaris dels Guns N' Roses: si fa uns anys Talese va aconseguir pàgines memorables sobre Frank Sinatra i, més recentment, Foster Wallace construïa un retrat de David Lynch sense arribar-hi a parlar mai, *El regresso final de Axl Rose* també està carregat de literatura. Ho aconseguix intercalant el retorn del grup als escenaris amb *Chinese democracy* i el relat de la joventut destructiva del cantant. Sullivan viatja fins a Bilbao per veure Rose en directe, però també fa treball de camp, entrevistant detractors i amics del cantant al lloc on va néixer, Lafayette: "El seu apartament tenia miralls enormes a totes les pa-



PULPHEAD
JOHN JEREMIAH
SULLIVAN
MONDADORI
TRADUCCIÓ DE
MAURICIO BACH
366 PÀG. / 20,90 €

rets. De tant en tant, [Rose] agafava aquella estatueta d'un astronauta que et donen quan guanyes un premi de la MTV i la feia servir per trencar els miralls. Com que ell dormia fins a les quatre de la tarda, algú havia d'obrir la porta al tio que arreglava els miralls. Jo m'encarregava d'aquesta mena de coses".

Poc després de la mort de Michael Jackson, Sullivan ho va aprofitar per repassar-ne la trajectòria musical, però també les particularitats físiques: "El seu cos pot ser considerat com la creació més extraordinària de l'escultura postmoderna nord-americana", escriu. A més de la temàtica musical –els textos dedicats a John Fahey i al rock cristià són imprescindibles–, dedica un assaig a un accident que va patir el seu germà, un altre a la relació amb el novel·lista i mentor Andrew Lytle (1902-1995), un sobre les conseqüències de l'huracà *Katrina* i un altre que explica la vida del naturalista del segle XIX Constantine Samuel Rafinesque (1783-1840). ♦♦